

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XI — Nr. 636

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 27 decembrie 1999

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRÂRI ALE BIROULUI PERMANENT AL SENATULUI		DECIZII ALE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE	
6.	— Hotărâre privind asigurarea conducerii Senatului până la alegerea unui nou președinte al Senatului	Decizia nr. IV din 27 septembrie 1999	3-4
		Decizia nr. V din 27 septembrie 1999	4-5
		Decizia nr. VI din 27 septembrie 1999	5-6
		Decizia nr. VII din 27 septembrie 1999	6-7
		Decizia nr. VIII din 27 septembrie 1999	8-9
HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		REPUBLICĂRI	
37.	— Hotărâre referitoare la prelungirea mandatului comisiei speciale instituite prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 12/1997	Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune	9-16
DECRETE			
437.	— Decret privind recunoașterea în funcția de arhiepiscop al Arhiepiscopiei Târgoviște a Prea Sfințitului episcop doctor Nifon Mihăiță		

HOTĂRÂRI ALE BIROULUI PERMANENT AL SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE A BIROULUI PERMANENT privind asigurarea conducerii Senatului până la alegerea unui nou președinte al Senatului

În conformitate cu prevederile art. 24 și 26 din Regulamentul Senatului,

Biroul permanent al Senatului hotărăște :

Articol unic. — În perioada cuprinsă între 22 decembrie 1999 și data alegerii unui nou președinte al Senatului conducerea Senatului va fi asigurată de domnul senator Mircea Ionescu-Quintus, vicepreședinte al Senatului.

PREȘEDINTELE SENATULUI
PETRE ROMAN

București, 22 decembrie 1999.

Nr. 6.

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRĂRE****referitoare la prelungirea mandatului comisiei speciale instituite
prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 12/1997****Camera Deputaților** adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se prelungeste până la data de 31 martie 2000 termenul stabilit pentru comisia specială instituită prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 12 din 21 aprilie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 73 din 23 aprilie 1997, cu modificările ulterioare, în vederea îmbunătățirii propunerii legislative privind sistemul național de decorații al României și elaborării celorlalte inițiative legislative legate de această reglementare.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 22 decembrie 1999, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VASILE LUPU

București, 22 decembrie 1999.
Nr. 37.

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind recunoașterea în funcția de arhiepiscop
al Arhiepiscopiei Târgoviște a Prea Sfințitului
episcop doctor Nifon Mihăiță**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 21 alin. 1 din Decretul nr. 177/1948 pentru regimul general al cultelor, modificat prin Decretul nr. 150/1974,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Prea Sfințitul episcop doctor Nifon Mihăiță se recunoaște în funcția de arhiepiscop al Arhiepiscopiei Târgoviște.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

București, 22 decembrie 1999.
Nr. 437.

DECIZII ALE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE**

– SECȚIILE UNITE –

DECIZIA Nr. IV**din 27 septembrie 1999**

Sub președinția vicepreședintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii, formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, referitoare la soluționarea cererii de suspendare a actului administrativ.

Ministerul Public a fost reprezentat de Ion Ionescu, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut recursul în interesul legii, solicitând să se decidă în sensul că hotărârea prin care se soluționează cererea de suspendare a actului administrativ poate fi atacată cu recurs numai dacă este formulată separat de cererea principală privind anularea aceluia act.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești nu există un punct de vedere unitar în legătură cu exercitarea căii de atac a recursului împotriva hotărârii prin care s-a soluționat cererea de suspendare a actului administrativ, reglementată prin dispozițiile art. 9 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990.

Astfel, unele instanțe au considerat că hotărârea prin care se soluționează, potrivit art. 9 din Legea nr. 29/1990, cererea de suspendare a actului administrativ atacat în justiție (conform art. 1 din lege) nu poate fi atacată (separat) cu recurs decât o dată cu hotărârea dată asupra fondului procesului.

Instanțele și-au fundamentat soluția pe dispozițiile art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât o dată cu fondul...”, precum și pe prevederile art. 316 din același cod, conform cărora „dispozițiile de procedură privind judecata în apel se aplică și în instanța de recurs, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse” în capitolul referitor la calea de atac a recursului.

Alte instanțe au statuat că, în cazul în care cererea de suspendare a actului administrativ a fost formulată distinct de acțiunea prin care a fost atacat actul, hotărârea pronunțată poate fi atacată cu recurs.

Se constată așadar că aceeași chestiune de drept a primit soluții diferite în raport cu împrejurarea dacă cererea de suspendare a actului administrativ a fost formulată o dată cu acțiunea prin care a fost atacat în justiție actul administrativ sau a fost introdusă separat de aceasta, ceea ce este inadmisibil în drept.

Pentru motivele care se vor arăta în continuare instanța supremă consideră că în ambele situații hotărârea dată asupra cererii de suspendare a actului administrativ atacat în justiție, potrivit art. 1 din Legea nr. 29/1990, poate fi atacată cu recurs conform art. 299 din Codul de procedură civilă.

Față de cele arătate, în temeiul art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și al art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că este susceptibilă de a fi atacată cu recurs atât hotărârea prin care se soluționează cererea de suspendare a executării actului administrativ, formulată în cadrul acțiunii principale, cât și hotărârea prin care o atare cerere este soluționată separat.

Ca o chestiune prealabilă este de remarcat că în materia contenciosului administrativ, potrivit art. 14 din Legea nr. 29/1990, hotărârea instanței, prin care a fost soluționată o astfel de acțiune, poate fi atacată numai cu recurs, apelul fiind suprimat.

În problema în discuție este de reținut, în primul rând, că încheierea prin care a fost soluționată cererea de suspendare a actului administrativ, atunci când aceasta a fost formulată în cadrul procesului în care se judecă acțiunea prin care a fost atacat în justiție, nu este o încheiere premergătoare în sensul dispozițiilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

Încheierile premergătoare sunt cele luate în cursul judecății, care pregătesc într-un fel sau altul hotărârea ce urmează să se dea în cauză (art. 255 alin. 2 din Codul de procedură civilă), cum ar fi cele prin care se admit ori se resping anumite probe, se acordă un termen etc.

Or, încheierea prin care a fost soluționată cererea de suspendare a actului administrativ nu are caracterul unei încheieri premergătoare, pentru că o astfel de cerere apare ca un capăt de cerere distinct de cadrul procesului în care a fost atacat în substanță sa actul administrativ; nu o astfel de încheiere pregătește hotărârea ce urmează să se dea în cauză în legătură cu statuarea asupra legalității actului administrativ.

De aceea o atare hotărâre, ca orice hotărâre dată într-o cauză, poate fi atacată cu recurs potrivit art. 299 din Codul de procedură civilă, indiferent dacă a fost pronunțată în procesul în care se soluționează ori s-a soluționat acțiunea prin care, potrivit art. 1 din Legea nr. 29/1990, a fost atacat actul administrativ sau a fost dată într-o cauză distinctă de cea în care se examinează legalitatea actului administrativ, pe baza unei cereri formulate separat de aceasta.

Sub acest aspect nu are nici o relevanță juridică împrejurarea dacă cererea prin care s-a solicitat suspendarea actului administrativ a fost formulată în cadrul procesului în care a fost atacat actul administrativ ori a fost introdusă separat, distinct de acest proces.

Față de conținutul art. 9 din Legea nr. 29/1990, potrivit căruia „...pentru a se preveni producerea unei pagube iminente” instanța poate dispune, la cerere, „suspendarea executării actului administrativ până la soluționarea acțiunii”, se constată că hotărârea dată privește o situație specială învederată de prevenirea unui prejudiciu pentru una dintre părți.

Prin urmare, în astfel de situații instanța pronunță hotărâri provizorii al căror efect este vremelnic, durând în timp atât cât este necesar. Hotărârea poate fi modificată ori revocată în cursul procesului, iar la sfârșitul procesului, în raport cu hotărârea dată în cauză, măsura dispusă prin hotărârea provizorie poate fi menținută, modificată sau desființată.

Hotărârile provizorii însă, fiind independente de fondul procesului, sunt susceptibile de a fi atacate pe căile legale de atac, separat și înainte de hotărârea finală.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii, în sensul următor:

În aplicarea dispozițiilor art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 stabilește că este susceptibilă de a fi atacată cu recurs atât hotărârea prin care se soluționează cererea de suspendare a executării actului administrativ, formulată în cadrul acțiunii principale, având ca obiect anularea aceluși act, cât și hotărârea prin care o atare cerere este soluționată separat.

Pronunțată în ședință publică la data de 27 septembrie 1999.

Vicepreședintele Curții Supreme de Justiție,
Paul Florea

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

– SECȚIILE UNITE –

DECIZIA Nr. V**din 27 septembrie 1999**

Sub președinția vicepreședintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii, formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, referitor la aplicarea dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997 cu privire la regimul juridic al adopției, aprobată și modificată prin Legea nr. 87 din 28 aprilie 1998.

Ministerul Public a fost reprezentat de Ion Ionescu, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că, pentru soluționarea cererii de încuviințare a adopției, este necesar ca instanța să se constituie în complet format din doi judecători special desemnați de ministrul justiției.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997 cu privire la regimul juridic al adopției, aprobată și modificată prin Legea nr. 87 din 28 aprilie 1998, instanțele de judecată nu au un punct de vedere unitar.

Astfel, unele instanțe au soluționat cererile de adopție în complet format dintr-un singur judecător, considerând că prevederile art. 18 alin. (1) din menționata ordonanță, intrată în vigoare la data de 12 iunie 1997, au fost abrogate implicit ca urmare a modificării Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească prin Legea nr. 142/1997, intrată în vigoare la 25 august 1997. În justificarea acestui punct de vedere s-a învederat că, din moment ce, potrivit art. 17 alin. 1 din Legea nr. 92/1992, republicată în urma modificării menționate, cauzele date în competența de primă instanță a judecătorilor, tribunalelor și curților de apel se judecă de un singur judecător, dispoziția de constituire a completului ce soluționează cererea de încuviințare a adopției în complet format din doi judecători, înscrisă în art. 18 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997, nu își mai are aplicabilitate.

Alte instanțe, dimpotrivă, au soluționat cererile de adopție în complet constituit din doi judecători special desemnați de ministrul justiției, apreciind că prevederile art. 18 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997, care derogă de la reglementările înscrise în art. 17 alin. 1 din Legea nr. 92/1992, republicată în urma modificării aduse prin Legea nr. 142/1997, au

aplicabilitate, deoarece sunt menținute prin Legea nr. 87/1998 de aprobare a ordonanței de urgență ce a fost adoptată ulterior.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Pentru realizarea concordanței legislației din România, în materia adopției de copii, cu Convenția europeană de la Strasbourg din 22 aprilie 1967, la care România a aderat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997, astfel cum a fost aprobată și modificată prin Legea nr. 87/1998, s-a creat un nou regim juridic al adopției, cu ale cărui principii urmează a fi corelate celelalte dispoziții legale aplicabile în această materie.

În conformitate cu art. 2 pct. 1 lit. f) din Codul de procedură civilă, cererile pentru încuviințarea adopțiilor se judecă în primă instanță de tribunale. Această prevedere a fost completată prin dispoziția art. 15 alin. (1) din ordonanța aprobată prin legea menționată, potrivit căreia cauzele privind încuviințarea adopției se judecă în primă instanță de tribunalul în a cărui rază teritorială se găsește domiciliul copilului.

Este adevărat că în art. 17 alin. 1 din Legea nr. 92/1992, republicată în urma modificărilor ce i s-au adus prin Legea nr. 142/1997, se prevede că în cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătorilor, tribunalelor și curților de apel judecă un singur judecător.

Această dispoziție cu caracter general nu poate face însă inaplicabilă prevederea cuprinsă în art. 18 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 87/1998, potrivit căreia instanța soluționează cererea pentru încuviințarea adopției, în camera de consiliu, în complet constituit din doi judecători special desemnați de ministrul justiției.

În această privință este de observat că, în raport cu norma generală cuprinsă în art. 17 alin. 1 din Legea nr. 92/1992, republicată, reglementarea cu caracter special înscrisă în art. 18 alin. (1) din menționata ordonanță are prioritate de aplicare.

Pe de altă parte, aplicabilitatea normei cu caracter special, cuprinsă în art. 18 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997 se impune și pentru că Legea nr. 87/1998, care a fost adoptată ulterior Legii nr. 142/1997, de modificare a Legii nr. 92/1992, a menținut prevederile din acel text al ordonanței, referitoare la compunerea completului ce soluționează cererea pentru încuviințarea adopției, în sensul constituirii lui din doi judecători special desemnați de ministrul justiției.

În consecință, în conformitate cu prevederile art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și cu cele ale art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că pentru soluționarea cererii de încuviințare a adopției instanța se constituie în complet format din doi judecători special desemnați de ministrul justiției.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii.

În aplicarea art. 18 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997 cu privire la regimul juridic al adopției, aprobată și modificată prin Legea nr. 87/1998, stabilește că pentru soluționarea cererii de încuviințare a adopției instanța se constituie în complet format din doi judecători special desemnați de ministrul justiției.

Pronunțată în ședință publică la data de 27 septembrie 1999.

Vicepreședintele Curții Supreme de Justiție,
Paul Florea

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

- SECȚIILE UNITE -

DECIZIA Nr. VI**din 27 septembrie 1999**

Sub președinția vicepreședintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii, formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, în cazul cererilor având ca obiect retrocedarea de bunuri imobile expropriate anterior intrării în vigoare a acestei legi și la participarea procurorului la judecarea cererilor de retrocedare a imobilelor expropriate.

Ministerul Public a fost reprezentat de prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, Ion Ionescu.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994 nu sunt aplicabile și în cazul cererilor având ca obiect retrocedarea de bunuri expropriate anterior intrării în vigoare a acestei legi, iar participarea procurorului nu este obligatorie la judecarea cererilor de retrocedare a bunurilor expropriate.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. În conformitate cu prevederile art. 35 din Legea nr. 33/1994, ori de câte ori bunurile imobile expropriate nu au fost utilizate în termen de un an potrivit scopului pentru care au fost preluate de la expropriat, respectiv lucrările nu au fost începute, foștii proprietari pot cere retrocedarea lor, dacă nu s-a făcut o nouă declarare de utilitate publică.

În aplicarea prevederilor cuprinse în acest text de lege instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar.

Astfel, unele instanțe, invocând principiul neretroactivității legii civile, consacrat prin art. 15 alin. (2) din Constituție și prin art. 1 din Codul civil, au decis că dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994 sunt aplicabile numai în cazul expropriierilor de bunuri imobile efectuate după intrarea în vigoare a acestei legi.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994 sunt aplicabile și în cazul în care măsura expropriării a fost luată anterior adoptării acestei legi, dacă scopul expropriării nu a fost realizat.

În justificarea acestui punct de vedere s-a relevat că textul art. 35 din Legea nr. 33/1994 conține norme de procedură care sunt de imediată aplicare, astfel încât privesc atât raporturile juridice ivite după intrarea în vigoare a legii respective, cât și situațiile juridice existente la data intrării ei în vigoare.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Cedarea prin expropriere a dreptului de proprietate privată constituie, potrivit prevederilor art. 41 alin. (3) din Constituție, ale art. 481 din Codul civil și ale art. 1 din Legea nr. 33/1994, o măsură cu caracter excepțional de restrângere a acestui drept intangibil, care nu poate fi dispusă decât pentru o cauză de utili-

tate publică, stabilită conform legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire.

Reglementând dreptul de retrocedare a imobilelor expropriate, Legea nr. 33/1994 prevede la art. 35 că „dacă bunurile imobile expropriate nu au fost utilizate în termen de un an potrivit scopului pentru care au fost preluate de la expropriat, respectiv lucrările nu au fost începute, foștii proprietari pot cere retrocedarea lor, dacă nu s-a făcut o nouă declarare de utilitate publică“.

Prin această reglementare se dă astfel posibilitatea să se revină asupra expropriării dispuse pentru cauză de utilitate publică atunci când, din diverse motive, nu au început lucrările pentru aducerea la îndeplinire a scopului în care s-a făcut exproprierea și nici nu a fost manifestat interesul de realizare a aceluși scop printr-o nouă declarare de utilitate publică.

Firescul acestei prevederi, pentru situațiile ivite după expropriările efectuate în temeiul Legii nr. 33/1994, pune însă problema modului de a se proceda în cazul în care bunurile imobile au fost expropriate anterior intrării în vigoare a acestei legi.

În legătură cu această chestiune, este de observat că prin art. 1 din Codul civil este consacrat, în concordanță cu prevederea înscrisă la art. 15 alin. (2) din Constituție, principiul neretroactivității legilor.

Potrivit acestui principiu o lege devine obligatorie numai după promulgare și după aducerea ei la cunoștință prin publicare în Monitorul Oficial al României, ea rămânând în vigoare până când intervine o altă lege care o abrogă pe cea anterioară în mod explicit sau implicit. Drept consecință, ori de câte ori o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile a se produce din raportul anterior, dacă s-au realizat înainte de intrarea în vigoare a legii celei noi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării noii legi, care trebuie să respecte suveranitatea legii anterioare.

Dar, în măsura în care raporturile juridice nu erau încă pe deplin constituite în momentul intrării în vigoare a noii legi, acele raporturi nu se vor putea consolida decât în limitele determinate de legea nouă și nu vor produce decât efectele pe care această lege le îngăduie.

De aceea, în determinarea câmpului de aplicare a legilor în timp trebuie să se țină seama nu numai de prioritatea pe care o are legea nouă față de cea veche, ci și de siguranța raporturilor sociale, care impune să nu fie desființate sau modificate, fără un motiv deosebit de ordine socială, drepturile care, în momentul intrării în vigoare a legii noi, erau deja concretizate în acte de voință sau în raporturi definitive încheiate valabil după legea existentă în momentul încheierii lor.

Norma neretroactivității, înscrisă în art. 1 din Codul civil, se referă la toate raporturile născute sub legea veche care nu și-au epuizat toate efectele. Dar, dacă legea nouă nu poate fi interpretată în sensul retroactivității cu privire la aceste raporturi,

în schimb este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi. Evident, printre acestea sunt și situațiile durabile de fapt, care, potrivit legii noi, ar urma să producă efectele constitutive, modificatoare sau extinctive de drepturi nesuscetibile a se produce sub imperiul legii vechi.

Toate aceste situații nu intră în câmpul de acțiune al retroactivității legii, ci privesc aplicarea imediată a dispozițiilor noii legi. Or, aplicarea imediată a legii noi constituie principiul, iar supra-vețuirea legii vechi, excepția.

Fără a admite că legea nouă poate fi interpretată în sensul de a guvernă și asupra trecutului, principiul aplicării imediate presupune intrarea în vigoare a noilor dispoziții pentru toate situațiile ale căror efecte nu erau susceptibile să se producă sub imperiul legii vechi.

Ca urmare, în cazul în care legea ulterioară modifică efectele viitoare sau le exclude, pentru satisfacerea unui interes de ordine publică, dispoziția din legea ulterioară se aplică și la efectele actului anterior nerealizate încă sub vechea lege, întrucât ordinea publică trebuie să aibă în esența ei un caracter de unitate și de uniformă obligativitate pentru toți.

Or, situația reglementată prin art. 35 din Legea nr. 33/1994 are în vedere tocmai efecte nefinalizate după emiterea actului de expropriere întemeiat pe dispozițiile legale anterioare, așa încât, cu privire la aceste efecte nerealizate încă, se impune să acționeze dispozițiile legii noi.

Neadmiterea unei atare soluții ar determina rezolvarea diferențiată a aceleiași situații juridice, în raport cu data exproprierii, ceea ce ar fi profund inechitabil și contrar spiritului legii noi.

De altfel, dacă legiuitorul ar fi avut în vedere supraviețuirea lipsei posibilității de a se cere retrocedarea imobilului neutilizat în termen de un an în scopul pentru care a fost expropriat, ar fi reglementat această interdicție prin noua lege. Dar, nereglementând-o, se impune concluzia că dispoziția nouă, potrivit căreia foștii proprietari pot cere retrocedarea imobilelor expropriate, pentru care nu s-a făcut o nouă declarație de utilitate publică, în cazul neutilizării acestora în scopul pentru care au fost preluate de la expropriat, înscrisă la art. 35 din Legea nr. 33/1994, este aplicabilă și în cazul bunurilor imobile expropriate anterior intrării

în vigoare a acestei legi, evident numai în cazul în care nu s-a realizat încă scopul exproprierii.

Față de cele arătate, în temeiul art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și al art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994 sunt aplicabile și în cazul cererilor având ca obiect retrocedarea de bunuri imobile expropriate anterior intrării în vigoare a acestei legi, dacă nu s-a realizat scopul exproprierii.

2. S-a constatat, de asemenea, o practică neunitară și în legătură cu participarea procurorului în procesele privind cererile de retrocedare a imobilelor expropriate.

Astfel, unele instanțe au considerat că în aceste cazuri participarea procurorului la proces este obligatorie, iar alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că participarea procurorului la proces nu este obligatorie.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Prin Legea nr. 33/1994 sunt prevăzute următoarele cazuri în care instanțelor judecătorești le revine competența de a soluționa litigii în legătură cu aplicarea dispozițiilor acestei legi: competența curților de apel de a judeca, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990, contestațiile împotriva hotărârilor comisiei instituite pentru soluționarea întâmpinărilor privind propunerile de expropriere (art. 20); competența tribunalului de a soluționa cererile de expropriere (art. 21—29) și competența tribunalului de a soluționa cererile de retrocedare a imobilelor expropriate (art. 36).

Or, din aceste trei categorii de litigii de competența instanțelor judecătorești, Legea nr. 33/1994 prevede la art. 23 alin. 1 participarea obligatorie a procurorului numai la soluționarea cererii de expropriere.

Cum participarea procurorului în proces este obligatorie numai în cazurile prevăzute în lege, iar prin art. 36 din Legea nr. 33/1994, în care este reglementată competența de soluționare a cererii de retrocedare a imobilelor naționalizate și nici prin vreo altă dispoziție din această lege nu se face referire la obligativitatea participării procurorului în asemenea cauze, este în afară de orice îndoială că participarea procurorului la soluționarea cererilor menționate nu este obligatorie.

În consecință, în conformitate cu art. 26 lit. b) din Legea nr. 56/1993, republicată, și cu art. 329 din Codul de procedură civilă, mai urmează a se decide că, la judecarea cererilor de retrocedare a imobilelor expropriate, participarea procurorului nu este obligatorie.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii, în sensul următor:

1. Stabilește că dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică sunt aplicabile și în cazul cererilor având ca obiect retrocedarea unor bunuri imobile expropriate anterior intrării în vigoare a acestei legi, dacă nu s-a realizat scopul exproprierii.

2. La judecarea cererilor de retrocedare a imobilelor expropriate participarea procurorului nu este obligatorie.

Pronunțată în ședință publică la data de 27 septembrie 1999.

Vicepreședintele Curții Supreme de Justiție,
Paul Florea

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. VII
din 27 septembrie 1999

Sub președinția vicepreședintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii, formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 7 lit. e)

din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, referitoare la scutirea de plata impozitului pe venituri a persoanelor cărora li s-a recunoscut calitatea de luptător pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989.

Ministerul Public a fost reprezentat de Ion Ionescu, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că beneficiază de dispozițiile de scutire de plata impozitului pe venituri, potrivit art. 7 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, numai deținătorii titlului de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989”, conferit prin brevet.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 7 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată la 12 august 1996, instanțele de judecată nu au un punct de vedere unitar în legătură cu soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de imputare a sumelor reprezentând impozitele neachitate pentru veniturile realizate de către persoanele care au beneficiat de scutire de la plata acestor impozite, pe motiv că au calitatea de luptător pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989.

Astfel, unele instanțe au admis contestațiile fără să țină seama dacă această calitate a fost conferită prin decret semnat de Președintele României sau a fost atestată prin certificat eliberat de comisia special instituită prin dispozițiile art. 2 alin. 4 din Legea nr. 42/1990, republicată, ori prin alt document.

În justificarea acestei soluții au fost invocate prevederile art. 6 din Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată la 23 august 1996, precum și cele ale art. 7 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată la 12 august 1996.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că beneficiază de această scutire de plată a impozitului pe venit numai persoanele care dețin titlul de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989”, conferit de Președintele României prin brevet.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Prin art. 2 alin. 1 din Legea nr. 42/1990, republicată, a fost instituit titlul de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989”, în semn de prețuire și recunoștință pentru cei care au fost răniți în luptele pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, stabilindu-se prin alin. 2 al aceluiași articol că acest titlu se conferă și celor care au fost reținuți în perioada

16—22 decembrie 1989 ca urmare a participării la acțiunile pentru victoria revoluției, precum și celor care, în perioada 16—25 decembrie 1989, s-au remarcat prin fapte deosebite în lupta pentru victoria revoluției.

Totodată, din reglementările cuprinse la art. 5 alin. 1 și la art. 6 alineatul ultim din Legea nr. 42/1990, republicată, rezultă că titlul de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989”, ca și celelalte titluri prevăzute de această lege se conferă de către Președintele României și se atestă prin brevet.

Pentru aducerea la îndeplinire a dispozițiilor menționate, prin alin. 1 din anexa nr. 1 la Legea nr. 42/1990, republicată, intitulată „Competența Comisiei pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989”, se prevede că această comisie constată, din oficiu sau la cererea celor interesați, calitatea de erou-martir, de luptător pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, de decedat ori de rănit în legătură cu evenimentele Revoluției din decembrie 1989, precum și de participant la victoria Revoluției, eliberează certificate doveditoare celor îndreptățiți și propune acordarea distincțiilor.

Ca urmare, din ansamblul acestor reglementări se impune concluzia că toate certificatele eliberate de Comisia pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989 constituie doar acte doveditoare ale situațiilor sau activităților la care se referă prevederile Legii nr. 42/1990, republicată, atribuția de acordare a tuturor distincțiilor, între care și aceea de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989”, revenind Președintelui României.

Iar, potrivit art. 7 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, sunt scutiți de plata impozitului prevăzut de această lege, pentru veniturile realizate în cadrul funcției de bază, „urmașii eroilor-martiri ai Revoluției, precum și deținătorii titlului de «Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989», conferit prin brevet”.

Întrucât, potrivit art. 6 ultimul alineat din Legea nr. 42/1990, republicată, conferirea oricăreia dintre distincțiile prevăzute în această lege se atestă prin brevet, este evident că nu pot beneficia de scutirea de plata impozitului la care se referă art. 7 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, decât urmașii eroilor-martiri ai Revoluției și deținătorii titlului de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989”, conferit de Președintele României prin brevet.

În consecință, în conformitate cu prevederile art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și ale art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că pot beneficia de dispoziția de scutire de plata impozitului prevăzută la art. 7 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, numai deținătorii titlului de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989”, conferit de Președintele României prin brevet.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii.

În aplicarea art. 7 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, stabilește că pot beneficia de dispozițiile de scutire de plata impozitului pe venituri, prevăzute în acest text de lege, numai deținătorii titlului de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989”, conferit de Președintele României prin brevet.

Pronunțată în ședință publică la data de 27 septembrie 1999.

Vicepreședintele Curții Supreme de Justiție,
Paul Florea

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

- SECȚIILE UNITE -

DECIZIA Nr. VIII

din 27 septembrie 1999

Sub președinția vicepreședintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii, formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cu privire la aplicarea unor dispoziții din Codul civil referitoare la posibilitatea locatarului de a dobândi, prin uzucapiune, dreptul de proprietate asupra imobilului ce face obiectul locațiunii.

Ministerul Public a fost reprezentat de Ion Ionescu, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că locatarul, exercitând o posesie precară, nu poate dobândi prin uzucapiune proprietatea asupra imobilului ce face obiectul locațiunii.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești nu există un punct de vedere unitar în legătură cu aplicarea dispozițiilor din Codul civil referitoare la posesiunea cerută pentru a prescrie în cazul locatarului.

Astfel, unele instanțe au hotărât că locatarul poate dobândi prin uzucapiune dreptul de proprietate asupra imobilului închiriat, considerând că el exercită o posesie utilă asupra aceluși imobil.

Alte instanțe, dimpotrivă, au decis că locatarul nu poate dobândi prin uzucapiune dreptul de proprietate asupra imobilului închiriat, deoarece actele exercitate de el în această calitate asupra imobilului respectiv au caracter precar.

Această din urmă soluție este cea legală.

În sistemul Codului nostru civil uzucapiunea este un mod original de dobândire a proprietății unui bun imobil, ca efect al exercitării posesiunii utile asupra aceluși bun un interval de timp determinat de lege.

Pentru dobândirea dreptului de proprietate imobiliară prin uzucapiunea de 30 de ani, astfel cum este reglementată în art. 1890 din Codul civil, este necesar să fie îndeplinite, cumulativ, două condiții: posesia propriu-zisă să fie utilă, adică neviciată, și să fie exercitată neîntrerupt timp de 30 de ani, indiferent dacă posesorul este de bună-credință sau de rea-credință.

În acest sens, în art. 1846 alin. 1 din Codul civil se prevede că „orice prescripție este fondată pe faptul posesiunii”, precizându-se, în alineatul următor, că „posesiunea este deținerea unui lucru sau folosirea de un drept, exercitată, una sau alta, de noi înșine sau de altul în numele nostru”.

Rezultă deci că posesiunea juridică, adică cea apărută de lege ca manifestare exterioară a unui drept, constă atât în exercitarea în fapt a unor acte asupra bunului, cât și în posibilitatea de a exercita acele acte ca manifestare a pretențiunii existenței unui drept asupra bunului respectiv, fie sub forma dreptului de proprietate în întregul său, fie sub forma unui atribut al acestuia.

Exercitarea în fapt a unor acte asupra bunului, adică simpla deținere, poate avea loc în numele detentorului însuși sau în numele altuia, în acest din urmă caz beneficiile posesiunii juridice aparținând celui a cărui pretențiune de drept se manifestă prin intermediul detentorului de fapt.

În consecință, în temeiul art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și al art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că locatarul, exercitând o posesie precară, nu poate dobândi proprietatea, prin uzucapiune, asupra imobilului ce face obiectul locațiunii.

În conformitate cu prevederile art. 1847 din Codul civil, „ca să se poată prescrie, se cere o posesiune continuă, neîntreruptă, netulburată, publică și sub nume de proprietar”.

Prin art. 1853 din Codul civil se prevede că „actele ce exercităm sau asupra unui lucru al altuia, sub nume precar, adică în calitate de locatari, depozitari, uzufructuari etc. sau asupra unui lucru comun, în puterea destinației legale a aceluia, nu constituie o posesiune sub nume de proprietar”, precum și că „tot asemenea este posesia ce am exercita asupra unui bun al altuia, prin simpla îngăduință a proprietarului său”.

Cu toate că nu este tratată ca viciu al posesiei în Codul civil, precaritatea poate fi considerată mai mult decât atât, și anume ca o lipsă a înseși posesiei, deoarece este lipsită de „animus domini”, adică de elementul intențional al posesiei.

Precaritatea, deși echivalează cu o lipsă a posesiei înseși, în concepția Codului civil apare totuși ca un viciu absolut și perpetuu al posesiei, pentru că persoanele enumerate în art. 1853 din Codul civil posedă pentru altul: locatarul pentru proprietar, depozitarul pentru depozitant, uzufructuarul pentru nudul proprietar.

Prin Codul civil este reglementată însă și intervertirea precarității sau a titlului posesiei, admitându-se că, în anumite situații, detenția precară se poate transforma în posesie propriu-zisă. Art. 1858 din Codul civil enumeră următoarele cazuri:

— când deținătorul lucrului primește cu bună-credință de la altul decât adevăratul proprietar un titlu translativ de proprietate în privința lucrului deținut, el devine posesor propriu-zis, ca de exemplu, atunci când un chiriaș, la moartea proprietarului, cumpără imobilul închiriat de la o persoană pe care o crede moștenitoare a defunctului. Din momentul cumpărării devine posesor propriu-zis, încetând de a mai fi un detentor precar;

— când deținătorul lucrului neagă dreptul celui de la care deține posesiunea, prin acte de rezistență, la exercițiul dreptului său, titlul precar se află intervertit și posesiunea devine utilă. În această situație nu este însă suficient ca detentorul să nege pur și simplu dreptul autorului său, adică să se limiteze a spune că nu recunoaște acest drept, ci el trebuie să manifeste voința sa de a poseda în contra voinței autorului său prin acte reale, prin „acte de rezistență”, susceptibile să provoace un conflict între el și proprietar relativ la chesiunea proprietății. Astfel de acte pot fi o notificare făcută proprietarului de către chiriaș, prin care îi pune în vedere că nu îi va mai plăti chiria, sau dacă, în cazul în care conflictul devine litigios în fața instanțelor judecătorești, se apără prin probe în contra pretențiilor proprietarului;

— titlul precar se mai intervertește în titlu util, atunci când lucrul este transmis, printr-un act cu titlu particular translativ de proprietate, de către detentorul precar unei persoane de bună-credință;

— în fine, titlul precar se intervertește în titlu util și în cazul în care transmisiunea lucrului se face printr-un act cu titlu universal unei persoane de bună-credință. Buna-credință, în această situație, constă în faptul că succesorul nu știa că defunctul deținea lucrul ca un simplu detentor precar.

Prin urmare detenția locatarului, fiind viciată de precaritate, nu poate conduce, prin uzucapiune, la dobândirea proprietății asupra imobilului ce face obiectul locațiunii.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii.

În temeiul prevederilor art. 1853 din Codul civil, stabilește că locatarul, exercitând o posesie precară, nu poate dobândi proprietatea, prin uzucapiune, asupra imobilului ce face obiectul locațiunii.

Pronunțată în ședință publică la data de 27 septembrie 1999.

Vicepreședintele Curții Supreme de Justiție,
Paul Florea

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

R E P U B L I C Ă R I

L E G E A Nr. 41/1994*)

privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Se înființează Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, ca servicii publice autonome de interes național, independente editorial, prin reorganizarea Radioteleviziunii Române.

Art. 2. — Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune sunt persoane juridice, au sediul în municipiul București și își desfășoară activitatea sub controlul Parlamentului, în condițiile prezentei legi și în conformitate cu convențiile internaționale la care România este parte.

Art. 3. — (1) Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune au obligația să asigure, prin întreaga lor activitate, pluralismul, liberă exprimare a ideilor și opiniilor, libera comunicare a informațiilor, precum și informarea corectă a opiniei publice.

(2) Conținutul programelor Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune trebuie să răspundă standardelor profesionale în materie.

Art. 4. — (1) Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, ca servicii publice în realizarea obiectivelor generale de informare, educație, divertisment, sunt obligate să prezinte, în mod obiectiv, imparțial, realitățile vieții social-politice și economice interne și internaționale, să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice, să promoveze, cu competență și exigență, valorile limbii române, ale creației autentice culturale, științifice, naționale și universale, ale minorităților naționale, precum și valorile democratice, civice, morale și sportive, să militeze pentru unitatea națională și independența țării, pentru cultivarea demnității umane, a adevărului și justiției.

(2) În îndeplinirea atribuțiilor pe care le au, Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune trebuie să respecte principiile ordinii constituționale din România.

Art. 5. — (1) Programele Societății Române de Radiodifuziune și ale Societății Române de Televiziune nu trebuie să servească sub nici un motiv ca mijloace de

defăimare a țării și a națiunii, să nu îndemne la război de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, să nu incite la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, să nu propage manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.

(2) Emisiunile care, prin conținutul lor, amenință dezvoltarea psihomorală sau fizică a copiilor și a tinerilor nu vor fi difuzate între orele 5,00—24,00.

(3) Minorii cu comportament deficitar sau persoanele prezumate că au săvârșit încălcări ale legii vor putea fi prezentate astfel încât imaginile să nu permită identificarea lor. Exploatarea vizuală a deficiențelor psihosomatice ale persoanelor prezentate în emisiunile de televiziune este interzisă.

(4) Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune trebuie să rezerve o parte din spațiul de emisie partidelor politice reprezentate în Parlament. Timpul afectat partidelor politice nu poate depăși o sutime din întregul timp de emisie săptămânal. Repartizarea timpului de emisie pe partide politice se face în raport cu ponderea reprezentanților acestora în Parlament, luându-se în calcul o unitate de timp pentru fiecare parlamentar, inclusiv pentru reprezentanții minorităților naționale.

(5) Programele nu trebuie să prejudicieze demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.

Art. 6. — (1) Difuzarea reclamelor de către servicii publice de radiodifuziune și de televiziune se poate face numai prin contract încheiat cu beneficiarul reclamei, producătorul programului publicitar sau reprezentanții autorizați ai acestora, în condițiile stabilite de normele obligatorii** elaborate de Consiliul Național al Audiovizualului, publicate în Monitorul Oficial al României.

(2) Nerespectarea normelor stabilite de Consiliul Național al Audiovizualului privind realizarea publicității în cadrul programelor de radiodifuziune și de televiziune se sancționează potrivit Legii audiovizualului nr. 48/1992.

*) Republicată în temeiul art. II din Legea nr. 124 din 22 iunie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 22 iunie 1998, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 41 din 17 iunie 1994 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 18 iunie 1994 și a mai fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89 din 24 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 29 decembrie 1997 (aprobată prin Legea nr. 69 din 2 aprilie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 7 aprilie 1998).

** Normele obligatorii, în formă revizuită, au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 7 august 1998.

Art. 7. — (1) Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune vor promova și vor încuraja difuzarea de creații audiovizuale românești.

(2) În termen de cel mult 4 ani de la intrarea în vigoare a prezentei legi Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune vor rezerva creațiilor europene un procentaj majoritar al timpului de emisie, în calculul căruia nu vor intra emisiunile informative și sportive, jocurile, publicitatea și serviciile de teletext.

(3) Din creația europeană difuzată cel puțin 30% va fi creație românească, inclusiv creații specifice minorităților naționale.

(4) Din creația românească cel puțin 35% va fi creație culturală.

(5) Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune vor rezerva, în condițiile alin. (2)—(4), cel puțin 10% din timpul lor de emisie creațiilor realizate de producătorii independenți, din țară sau din străinătate.

(6) Aplicarea prevederilor alin. (2)—(5) se va face treptat, în etape ale căror termene vor fi stabilite de Consiliul Național al Audiovizualului.

Art. 8. — (1) Autonomia și independența editorială a serviciilor publice de radiodifuziune și de televiziune sunt garantate prin lege, iar programele acestora sunt ocrotite de orice ingerințe ale autorităților publice, precum și de influențele oricăror partide, formațiuni social-politice, sindicale, organisme comerciale și economice sau grupuri de presiune.

(2) Nu constituie ingerințe aplicarea normelor obligatorii stabilite de Consiliul Național al Audiovizualului, în condițiile Legii audiovizualului nr. 48/1992.

(3) Rețelele și echipamentele de comunicații, care constituie suport tehnic pentru transmiterea programelor naționale ale serviciilor publice de radiodifuziune și de televiziune, sunt puse la dispoziție Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, pe întreaga perioadă de difuzare, pe bază de contract.

Art. 9. — Serviciile publice de radiodifuziune și de televiziune sunt obligate să transmită, cu prioritate și în mod gratuit, comunicatele sau mesajele de interes public primite de la Parlament, Președintele României, Consiliul Suprem de Apărare a Țării sau de la Guvern.

Art. 10. — (1) Personalul de specialitate din serviciile publice de radiodifuziune și de televiziune se află, pe toată durata contractului de muncă, sub protecția prezentei legi.

(2) Categoriile de persoane care se bucură de statutul ziaristului de radiodifuziune și, respectiv, de statutul ziaristului de televiziune, pe toată durata contractului de muncă, se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare a fiecărei societăți.

(3) Statutele cuprinzând drepturile și obligațiile ziaristilor vor fi elaborate de o comisie paritară, formată din membri ai fiecărui consiliu de administrație și din delegați ai plenuului realizatorilor de emisiuni de radio și de televiziune, și vor fi aprobate de consiliile de administrație ale societăților pe baza avizului comisiilor parlamentare de resort.

(4) Comisia își alege un președinte, iar în cazul în care acesta nu este ales în termen de 15 zile, el va fi desemnat de comisiile parlamentare de specialitate reunite.

(5) Statutele vor cuprinde în mod obligatoriu norme care să garanteze:

a) apărarea ziaristilor și a celorlalți realizatori de emisiuni față de încercările de a li se știrbi independența profesională și de a li se leza drepturile;

b) participarea la luarea deciziilor care privesc statutele ziaristilor și ale celorlalți realizatori de emisiuni;

c) ascultarea persoanei în cauză, în situația în care urmează să îi fie aplicate sancțiuni prevăzute de lege sau de statut;

d) exercitarea profesiei de ziarist și de realizator de emisiuni în condiții de răspundere profesională, morală sau juridică, după caz;

e) soluționarea divergențelor privitoare la aplicarea statutului de către o instanță internă de arbitraj.

Art. 11. — (1) În sensul prezentei legi, face parte din personalul de specialitate orice persoană care realizează, produce, redactează, elaborează sau coordonează emisiuni ori programe sau care are o participare directă și cu conținut creator la realizarea acestora. Prin statutele proprii, cele două societăți vor nominaliza funcțiile care se încadrează în prevederile prezentului alineat.

(2) Pe durata angajării personalul prevăzut la alin. (1) nu poate ocupa sau exercita alte funcții, cu excepția celor didactice, decât cu acordul comitetului director al serviciului public în care lucrează.

Art. 12. — (1) Creația audiovizuală urmează regimul general al legislației privind dreptul de autor și drepturile conexe.

(2) Materialele create în calitate de salariat al serviciului public, destinate elaborării sau realizării de emisiuni ori de programe, pot fi folosite în afara societății numai cu aprobarea scrisă a persoanelor autorizate din serviciul public respectiv.

Art. 13. — (1) Personalul de specialitate prevăzut la art. 11 nu poate face parte din partide sau din alte formațiuni politice și este obligat să păstreze echidistanța politică în întreaga sa activitate profesională, asigurând respectarea diversității de opinii.

(2) Salariații prevăzuți la alin. (1) nu pot face parte din conducerea altor societăți de radiodifuziune sau de televiziune și nici nu pot cumula funcții de execuție în cadrul acestora.

(3) Salariații prevăzuți la alin. (1) pot colabora la alte societăți de radiodifuziune sau de televiziune numai cu acordul comitetului director al serviciului public în care lucrează.

(4) Nerespectarea dispozițiilor alin. (1) și (2) se sancționează cu desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă sau, după caz, cu destituirea din funcție.

(5) Dacă prin nerespectarea dispozițiilor alin. (1) și (2) s-a cauzat o pagubă societății în care lucrează, salariatul va fi obligat la repararea acesteia potrivit legii.

(6) Modul în care vor fi aduse la îndeplinire dispozițiile prezentului articol va fi prevăzut în regulamentul de organizare și funcționare a fiecărei societăți.

Art. 14. — (1) Știrile și informațiile trebuie difuzate în mod fidel, iar comentarea lor trebuie făcută cu obiectivitate, fără nici o influență din partea autorităților publice sau a altor persoane juridice de drept public, privat ori a unor persoane fizice.

(2) Știrile și informațiile care urmează să fie difuzate sub formă de texte sau imagini trebuie să fie verificate. Sensul lor nu trebuie să fie deformat sau fabricat prin modul de formulare, titluri sau comentarii.

(3) Răspunderea pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștință publică revine, după caz, în condițiile legii, realizatorului de emisiuni sau de programe, autorului, precum și serviciului public de radiodifuziune, respectiv de televiziune.

(4) Știrile sau informațiile difuzate, care, ulterior, se dovedesc inexacte, trebuie rectificate în condiții similare difuzării.

(5) Difuzarea unor informații prin care se lezează drepturile sau interesele legitime ale unei persoane fizice sau juridice îi dă dreptul acesteia să ceară redacției de specialitate rectificarea lor, care trebuie să aibă loc în termen de 48 de ore de la solicitarea persoanei fizice sau juridice interesate.

(6) În caz de refuz, persoana care se consideră vătămată într-un drept sau interes legitim poate cere directorului general al societății, în cel mult 6 zile după expirarea termenului de la alin. (5), acordarea dreptului la replică.

(7) Dreptul la replică va fi difuzat în cadrul aceleiași emisiuni și la aceeași oră la care dreptul sau interesul

legitim al persoanei a fost lezat, în termen de 48 de ore de la solicitarea persoanei în cauză.

(8) Răspunderea pentru difuzarea rectificării aparține conducătorului redacției în cauză, iar răspunderea pentru acordarea dreptului la replică revine directorului general al societății.

(9) Nedifuzarea rectificării și neacordarea dreptului la replică pot face obiectul sesizării instanțelor judecătorești.

(10) Celelalte cazuri privind dreptul la replică se exercită conform normelor obligatorii*) stabilite de Consiliul Național al Audiovizualului, publicate în Monitorul Oficial al României.

(11) Caracterul confidențial al surselor de informare a personalului de specialitate este garantat prin lege.

(12) Dezvăluirea acestor surse, motivată prin încălcarea interesului public, poate fi făcută numai în baza dispoziției emise de o instanță judecătorească.

(13) În exercitarea atribuțiilor profesionale de către ziariști și alți realizatori de emisiuni, informațiile nu pot fi obținute decât prin mijloace legale și morale, iar utilizarea acestora nu poate fi făcută în scop personal.

CAPITOLUL II

Obiectul de activitate

Art. 15. — Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune au, fiecare după profilul său, ca obiect de activitate:

a) realizarea programelor de radiodifuziune sau de televiziune în limba română, în limbile minorităților naționale sau în alte limbi, cu scop informativ, cultural, educativ și de divertisment;

b) difuzarea programelor prin stații de emisie și linii pentru transmiterea programelor, aflate în proprietate, sau prin închirierea rețelilor de telecomunicații audiovizuale, radioelectrice, inclusiv prin satelit, cablu sau alte mijloace tehnice;

c) organizarea și realizarea, în studiourile proprii sau în colaborare cu alți parteneri interni sau externi, de programe radiofonice, de televiziune, înregistrări pe discuri, pe suport magnetic, filme artistice de televiziune, seriale de televiziune, filme documentar-științifice, necesare programelor proprii și pentru schimb cu organizații similare din țară și din străinătate sau pentru valorificare;

d) desfășurarea activității de impresariat pentru propriile formații artistice, organizarea de concerte, festivaluri și spectacole cu public, precum și concursuri cu formații artistice proprii sau în colaborare cu alți artiști, inclusiv concursuri și jocuri de inteligență sau de noroc, încheierea de contracte cu artiști și impresari români sau străini, pentru emisiunile, concertele și spectacolele pe care le organizează, plătiind onorarii și efectuând încasări în condițiile legii;

e) realizarea de activități publicitare prin emisiunile și publicațiile proprii, pentru beneficiari din țară și din străinătate;

f) organizarea activității de documentare în problemele specifice, editarea și transmiterea spre difuzare a programelor, materialelor publicitare și a altor publicații legate de activitatea radiofonică și de televiziune;

g) realizarea de emisiuni în sprijinul procesului de formare a tineretului sub aspect instructiv-educativ, moral-religios și patriotic, în colaborare cu persoane juridice de drept public, persoane juridice de drept privat și persoane fizice;

h) efectuarea activității de cercetare și proiectare, precum și de lucrări specifice tehnicii audio și video, pentru nevoile proprii sau ale altor beneficiari din țară sau din străinătate, urmărirea rezultatelor cercetării științifice și valorificarea acestora în condițiile legii, promovarea progresului tehnic și științific în activitatea societății;

i) efectuarea direct, în condițiile legii, în domeniul de activitate, de operațiuni de comerț exterior și de plăți în lei și în valută;

j) organizarea coproduțiilor cu parteneri externi în domeniul unor programe radiofonice și de televiziune și realizarea producției, prelucrării, schimbului, exportului și importului de filme ori programe pentru programele de televiziune sau de radiodifuziune, după caz;

k) reprezentarea în relațiile cu organismele internaționale de profil la care România este parte, încheierea convențiilor și stabilirea relațiilor de colaborare cu organizațiile de radiodifuziune și de televiziune din alte țări;

l) realizarea și trimiterea în străinătate, în vederea difuzării, potrivit acordurilor încheiate cu organizații similare, a programelor radiofonice, de televiziune și film;

m) organizarea de schimburi de realizatori de emisiuni și de corespondenți cu organizații de radiodifuziune și de televiziune din alte țări, oferind posibilitatea unei informări reciproce directe asupra realităților din România și din țările respective;

n) păstrarea și arhivarea înregistrărilor audiovizuale și a documentelor care prezintă interes pentru patrimoniul național; perioadele de păstrare și condițiile de arhivare și de acces la înregistrările și documentele arhivate se vor stabili prin regulamentele de organizare și funcționare a celor două societăți, în condițiile legii;

o) orice alte activități stabilite potrivit legii.

Art. 16. — (1) Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune elaborează și transmit spre difuzare programe în limba română și în alte limbi, adresate ascultătorilor și telespectatorilor din întreaga lume, pentru a promova imaginea României și politica sa internă și externă.

(2) În acest scop, în cadrul Societății Române de Radiodifuziune și al Societății Române de Televiziune funcționează departamente de emisiuni pentru străinătate.

Art. 17. — Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune au următoarele drepturi:

a) să utilizeze rețelele proprii de emițătoare și relee, precum și cele puse la dispoziție prin închiriere;

b) să transmită sau să înregistreze, fără plată, dezbateri publice ale autorităților publice, mitinguri, demonstrații, manifestații și alte evenimente sau acțiuni la care accesul publicului este neîngrădit. Transmiterea radiofonică ori prin televiziune sau înregistrarea în vederea transmisiei, fără plată, a operelor de orice fel din sălile de spectacol sau din locurile publice în care acestea sunt reprezentate, executate sau expuse, precum și a manifestărilor culturale, artistice și sportive se poate face în scop informativ numai o singură dată, cu o durată de cel mult 3 minute, cu condiția respectării legislației privind dreptul de autor și drepturile conexe;

c) să înregistreze și să folosească în programele lor creațiile culturale din toate domeniile, cu respectarea legislației privind dreptul de autor și drepturile conexe;

d) să stabilească, în condițiile legii, prețurile și tarifele în lei și în valută pentru activitățile și serviciile pe care le prestează, în domeniul specific al activității pe care o desfășoară, cu excepția taxelor de abonament;

e) să organizeze rețele proprii de corespondenți în țară și în străinătate.

CAPITOLUL III

Organizare și funcționare

Art. 18. — (1) Conducerea serviciilor publice de radiodifuziune și de televiziune, în cadrul fiecărei societăți, este asigurată de:

- a) consiliul de administrație;
- b) directorul general;
- c) comitetul director.

(2) Consiliul de administrație se organizează pentru fiecare societate și este compus din 13 persoane, dintre care una îndeplinește funcția de președinte.

*) Normele obligatorii au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 22 decembrie 1993.

(3) Președintele consiliului de administrație este directorul general al societății.

(4) Consiliul de administrație își desfășoară activitatea în baza propriului regulament de organizare și funcționare.

Art. 19. — (1) Membrii Consiliului de administrație al Societății Române de Radiodifuziune, respectiv al Societății Române de Televiziune, sunt desemnați prin votul majorității deputaților și senatorilor în ședința comună a celor două Camere.

(2) Listele de candidați se înaintează birourilor permanente ale celor două Camere, după cum urmează:

a) grupurile parlamentare reunite din cele două Camere înaintează propuneri pentru 8 locuri, potrivit configurației politice și ponderii lor în Parlament;

b) Președintele României, pentru un loc;

c) Guvernul, pentru un loc;

d) personalul angajat al fiecărei societăți desemnează, prin vot secret, candidații pentru două locuri, în cadrul unui scrutin organizat de conducerea societății respective;

e) grupurile parlamentare ale minorităților naționale, pentru un loc.

(3) Propunerile făcute vor nominaliza candidatul pentru postul de titular, precum și candidatul pentru postul de supleant și se înaintează birourilor permanente ale celor două Camere în termen de 15 zile de la declanșarea procedurii de numire.

(4) Birourile permanente ale celor două Camere înaintează listele de candidați comisiilor permanente de specialitate, în vederea audierii acestora în ședința comună.

(5) În urma audierii, comisiile permanente de specialitate vor întocmi un aviz comun consultativ, motivat, pe care îl vor prezenta în ședința Camerei Deputaților și a Senatului, însoțit de câte o listă de candidați propuși pentru posturile de titulari și de câte o listă de candidați propuși pentru posturile de supleanți, dar nu mai puțin de 9 pentru fiecare societate în parte, conform structurii prevăzute la alin. (2). În situația în care nu s-au făcut propunerile în termenul prevăzut la alin. (3), consiliul de administrație funcționează valabil în componența a cel puțin 9 membri validați.

(6) Listele de candidați se supun în întregime votului în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului și se aprobă cu votul majorității deputaților și senatorilor. Votul este secret și se exprimă cu bile.

(7) Președintele Consiliului de administrație al Societății Române de Radiodifuziune, respectiv al Societății Române de Televiziune, se numește de către Parlament, în ședința comună, dintre membrii titulari ai consiliilor, la propunerea comisiilor permanente de specialitate, cu respectarea procedurilor de audiere și de vot prevăzute în acest articol. În vederea propunerii, comisiile permanente de specialitate vor examina cu prioritate, în termen de 7 zile, candidatul recomandat de către membrii titulari ai consiliilor de administrație. Audierea candidatului se face de către comisii, în prezența membrilor consiliului de administrație respectiv.

Art. 20. — (1) Membrii consiliului de administrație sunt numiți pe o perioadă de 4 ani.

(2) Membrii Parlamentului și ai Guvernului nu pot face parte din consiliile de administrație ale celor două societăți.

(3) Comisiile permanente de specialitate, reunite, ale celor două Camere pot propune, cu votul majorității membrilor plenului Parlamentului, demiterea oricărui membru al consiliului de administrație, a cărui activitate este necorespunzătoare. Parlamentul decide prin votul majorității. Locul devenit vacant în acest mod sau din orice alt motiv se ocupă de către supleantul titularului.

(4) În cazul în care locul vacant nu poate fi ocupat de supleant, cei prevăzuți la art. 19 alin. (2) vor face o propunere de înlocuire, care urmează să fie supusă votului, în condițiile în care s-a făcut numirea inițială. Mandatul membrilor astfel numiți expiră o dată cu mandatul întregului consiliu de administrație.

(5) Locurile vacante în consiliul de administrație al fiecărei societăți sunt anunțate public în termen de 15 zile.

Art. 21. — (1) În situația în care procedura de numire a consiliului de administrație nu este definitivată de către Parlament în decursul legislaturii în care a fost declanșată, după constituirea noului Parlament aceasta se va relua.

(2) Dacă, din cauza situației prevăzute la alin. (1), consiliul de administrație căruia îi expiră mandatul nu poate fi înlocuit, acestuia i se prelungește mandatul până la numirea noului consiliu de administrație.

(3) Când situația prevăzută la alin. (1) intervine într-un moment în care, din diferite motive, nu există nici consiliu de administrație, nici președinte legal numit, Parlamentul, la propunerea comisiilor permanente de specialitate, numește un director interimar, cu mandat bine definit.

(4) Prelungirea mandatului sau durata interimatului nu poate fi mai mare de 6 luni.

Art. 22. — Președintele și membrii consiliului de administrație depun în fața Parlamentului următorul jurământ: „Jur să respect Constituția și legile țării, să apăr interesele României, drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, să-mi îndeplinesc cu onoare, conștiință și fără părtinire atribuțiile ce-mi revin potrivit funcției și să păstrez secretul profesional. Așa să-mi ajute Dumnezeu!”

Art. 23. — (1) Membrii consiliului de administrație, care au calitatea de salariați ai Societății Române de Radiodifuziune sau, după caz, ai Societății Române de Televiziune, își păstrează toate drepturile și obligațiile ce decurg din această calitate, mai puțin dreptul de a deține în același timp și funcții de conducere în societatea respectivă.

(2) Directorul general al Societății Române de Radiodifuziune, precum și directorul general al Societății Române de Televiziune primesc un salariu brut lunar, asimilat funcției de ministru.

(3) Ceilalți membri ai Consiliului de administrație al Societății Române de Radiodifuziune și, respectiv, al Societății Române de Televiziune primesc, lunar, o indemnizație reprezentând 25% din salariul brut lunar al directorului general al societății respective. Membrii consiliului de administrație au dreptul la decontarea, în condițiile legii, a cheltuielilor de transport și de cazare, ocazionate de participarea la ședințele consiliului de administrație.

(4) Membrii consiliului de administrație și membrii comitetului director nu pot face parte din consiliul de administrație al unei societăți comerciale care are activitate în domeniul audiovizualului și nu pot participa la societăți comerciale cu care Societatea Română de Radiodifuziune sau, după caz, Societatea Română de Televiziune întreține relații de afaceri sau are interese contrare.

Art. 24. — (1) Consiliul de administrație se întrunește lunar și ori de câte ori interesele societății o impun.

(2) Consiliul de administrație este convocat de președinte, care propune ordinea de zi, sau la solicitarea a cel puțin o treime din numărul membrilor săi.

Art. 25. — Pentru adoptarea unor decizii complexe, consiliul de administrație poate atrage în activitatea de analiză colaboratori externi.

Art. 26. — (1) Lucrările consiliului de administrație sunt conduse de președinte, iar în lipsa acestuia, de un alt membru al consiliului, dacă a fost desemnat de președinte, sau de cel mai în vârstă membru al consiliului.

(2) Consiliul de administrație lucrează legal în prezența majorității membrilor săi, iar hotărârile se adoptă cu votul a cel puțin jumătate plus unul din numărul total al membrilor acestuia. Neîntrunirea cvorumului duce la reprogramarea ședinței, în cel mult 15 zile, cu aceeași ordine de zi.

(3) În cazul neîntrunirii consiliului de administrație la termenul prevăzut la alineatul precedent, președintele acestuia va informa comisiile pentru cultură, artă și mijloace de informare în masă ale celor două Camere asupra situației create. După analizarea sesizării, comisiile reunite pot propune plenului Parlamentului înlocuirea unuia sau mai multor membri ai consiliului de administrație sau dizolvarea acestuia. Propunerile comisiilor vor fi aduse la cunoștință

birourilor permanente ale celor două Camere în termen de 24 de ore de la data deciziei, iar în caz de dizolvare, Parlamentul va numi în termen de 60 de zile noul consiliu de administrație.

(4) Președintele consiliului de administrație dizolvat rămâne în funcția de director general până la numirea noului consiliu de administrație sau până la numirea unui director general interimar.

Art. 27. — Consiliul de administrație are următoarele atribuții:

a) aprobă concepția de dezvoltare a societății și normele privitoare la strategia și structura programelor; supraveghează respectarea modului în care societatea își îndeplinește obligațiile asumate în schema de programe și în licența de emisie eliberată de Consiliul Național al Audiovizualului;

b) aprobă structura organizatorică a societății, precum și restructurările economice și de personal necesare pentru funcționarea eficientă a societății;

c) aprobă condițiile de organizare a concursurilor pentru numirea membrilor comitetului director;

d) aprobă reglementări detaliate pentru a preciza funcțiile serviciului public, prevăzute în această lege și în reglementările internaționale;

e) aprobă proiectul bugetului și urmărește execuția acestuia; repartizează bugetele unităților funcționale autonome, după aprobare;

f) aprobă bilanțul și contul de profit și pierderi, anuale, le înaintează organelor prevăzute de lege și le face publice;

g) aprobă, potrivit competenței, investițiile ce urmează să se realizeze de către societate;

h) stabilește, în condițiile legii, măsuri de extindere sau de restrângere a activității societății, de înființare sau de desființare a unor activități funcționale autonome;

i) aprobă componența comitetelor directoare ale unităților din structură;

j) aprobă regulamentul de organizare și funcționare a societății;

k) prezintă Ministerului Finanțelor propuneri de subvenții pentru a fi incluse în bugetul de stat, în vederea aprobării de către Parlament;

l) aprobă volumul maxim al creditelor bancare;

m) aprobă propunerile de modificare a bugetului în limitele veniturilor proprii;

n) aprobă competențele structurilor organizatorice ale societății privind angajarea și efectuarea de cheltuieli de orice natură, inclusiv investiții, tranzacții financiare și comerciale, închirieri de bunuri mobile sau imobile, în condițiile legii;

o) analizează rapoartele curente privind activitatea societății și aprobă măsuri pentru desfășurarea activității viitoare;

p) aprobă condițiile de colaborare pentru asigurarea pazei obiectivelor și a bunurilor, stabilite împreună cu Ministerul de Interne;

q) aprobă propunerile comitetului director de participare la realizarea unor activități cu alte societăți cu capital român sau străin, de închiriere a unor spații de emisie pe canalele de radio sau de televiziune;

r) aprobă propunerile de reprezentare a societăților naționale de radiodifuziune și, respectiv, de televiziune, în relațiile cu organisme internaționale, precum și cele privitoare la încheierea convențiilor și la stabilirea relațiilor de colaborare cu organisme similare din alte țări;

s) aprobă propunerile de vânzări și concesiuni, potrivit legii;

t) aprobă măsurile de respectare a dispozițiilor legale privind protecția mediului înconjurător;

u) prezintă raportul anual către Parlament și orice alte rapoarte cerute de comisiile permanente de specialitate ale celor două Camere;

v) exercită orice alte atribuții care îi revin potrivit prevederilor legale și regulamentului de organizare și funcționare.

Art. 28. — Directorul general are următoarele atribuții și răspunderi:

a) asigură, împreună cu comitetul director, conducerea curentă a societății;

b) dispune, controlează și răspunde de executarea hotărârilor consiliului de administrație, precum și a convențiilor încheiate de societate;

c) aprobă, la propunerea comitetului director, normative, regulamente și instrucțiuni de serviciu pentru exploatarea, întreținerea, siguranța în funcționare și utilizarea rețelilor proprii de emițătoare și rele, a echipamentelor din dotare, proiectarea și repararea construcțiilor și a tuturor utilajelor din dotarea societății, precum și pentru operațiunile comerciale, financiar-contabile specifice, recrutarea, pregătirea și perfecționarea personalului;

d) aprobă angajarea și concedierea personalului societății și numește șefii departamentelor și conducătorii unităților direct subordonate, după concurs, în condițiile legii;

e) aprobă, în condițiile legii, angajarea de specialiști, pe termen limitat, pentru efectuarea de studii, lucrări, determinări și altele asemenea, necesare societății;

f) aprobă participarea și mandatul delegațiilor la reuniuni interne sau internaționale, întâlniri de afaceri sau studii de interes pentru societate;

g) exercită orice alte atribuții care îi revin din prevederile legale și din regulamentul de organizare și funcționare aprobat de consiliul de administrație și aprobă orice alte măsuri privind activitatea societății.

Art. 29. — Directorul general reprezintă Societatea Română de Radiodifuziune sau, după caz, Societatea Română de Televiziune în raporturile cu celelalte organe și organizațiile din țară, precum și în relațiile internaționale și participă, cu aprobarea și mandatul date de consiliul de administrație, la reuniunile internaționale.

Art. 30. — (1) Directorul general poate delega atribuțiile sale personalului din subordine, cu excepția atribuțiilor prevăzute la art. 28 lit. c) și d).

(2) Directorul general interimar are atribuțiile prevăzute la art. 28—30. Numirile și angajările efectuate de directorul general interimar se fac pe perioade determinate, până la limita mandatului acestuia.

Art. 31. — Comitetul director al Societății Române de Radiodifuziune și, respectiv, al Societății Române de Televiziune este compus din directorul general și din maximum 7 membri, își desfășoară activitatea în conformitate cu regulamentul de organizare și funcționare și are următoarele atribuții:

a) pune în execuție hotărârile și deciziile consiliului de administrație;

b) elaborează și propune spre aprobare consiliului de administrație strategia de program;

c) avizează documentele care se supun hotărârii consiliului de administrație;

d) aprobă angajarea și efectuarea de cheltuieli de orice natură și a tranzacțiilor comerciale și financiare, în limita competențelor aprobate de consiliul de administrație;

e) avizează proiectele de norme, normative, regulamente și instrucțiuni, care se supun aprobării directorului general;

f) avizează normele de muncă, normativele de personal, funcțiile și meseriile necesare, care se aprobă de consiliul de administrație;

g) asigură respectarea dispozițiilor legale privind paza bunurilor;

h) asigură respectarea dispozițiilor legale privind protecția mediului;

i) exercită orice alte atribuții care îi revin potrivit prevederilor legale și regulamentului de organizare și funcționare.

Art. 32. — (1) Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune pot avea în structura lor studii teritoriale și alte unități funcționale autonome fără

personalitate juridică, necesare realizării obiectului specific de activitate, cărora li se acordă competențe în domeniul tehnic, economic, comercial, administrativ, financiar, precum și delegare în probleme juridice.

(2) Studiourile teritoriale li se atribuie frecvențe cu acoperire zonală, în condițiile legii.

(3) Coordonarea activității studiourilor teritoriale în cadrul celor două societăți se va realiza de către departamentele distincte aparținând fiecărei societăți în parte.

(4) Unitățile funcționale autonome, prevăzute la alin. (1), sunt ordonatori secundari de credite și au dreptul să realizeze venituri proprii pentru susținerea și dezvoltarea activității.

Art. 33. — Conducerea unităților funcționale autonome, inclusiv ale studiourilor teritoriale, răspund în fața consiliului de administrație al societății respective de îndeplinirea tuturor atribuțiilor încredințate de acesta prin hotărâri, regulamente și decizii de delegare.

Art. 34. — Atribuțiile departamentelor, direcțiilor și ale celorlalte compartimente, precum și ale unităților autonome componente se stabilesc prin regulamente aprobate de consiliile de administrație ale celor două societăți.

Art. 35. — (1) Conducerea studiourilor teritoriale și a celorlalte unități funcționale autonome este asigurată de comitetele directoare proprii, numite de consiliul de administrație al societății respective, în limitele competențelor care le-au fost delegate.

(2) Dacă studiourile teritoriale au și emisiuni în limbile minorităților naționale, comitetele directoare ale acestora vor cuprinde reprezentanți ai realizatorilor acestor emisiuni.

Art. 36. — (1) Salariile de bază și celelalte drepturi de personal pentru salariații Societății Române de Radiodifuziune și ai Societății Române de Televiziune se negociază prin contracte colective și individuale de muncă, încheiate în condițiile legii.

(2) Salariile se compensează și se indexează cu procentul stabilit prin hotărâre a Guvernului pentru regiile autonome și societățile comerciale, în raport cu posibilitățile financiare ale fiecărei societăți.

CAPITOLUL IV

Activitatea financiară

Art. 37. — (1) Patrimoniul Societății Române de Radiodifuziune, precum și cel al Societății Române de Televiziune se preiau de la Radioteleviziunea Română pe bază de protocol ce se va încheia în termen de 30 de zile de la numirea consiliului de administrație, potrivit bilanțului special încheiat.

(2) Clădirile, spațiile și terenurile proprietate de stat, care sunt în prezent utilizate de Radiodifuziune, Televiziune și studiourile teritoriale, precum și alte bunuri aflate în folosință, cu titlu legal, prevăzute în anexele nr. 1 și 2, trec în folosință și în administrarea Societății Române de Radiodifuziune sau, după caz, ale Societății Române de Televiziune.

(3) Bunurilor prevăzute la alin. (2), care fac parte din patrimoniul cultural național, li se aplică legislația națională din domeniu.

Art. 38. — (1) Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, fiecare în parte, administrează bunurile din patrimoniul lor sau, după caz, dispun de acestea sub control parlamentar.

(2) Programele 1 și 2 ale Televiziunii Române, precum și programele Radiodifuziunii Române, existente la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, se constituie în servicii publice, ca posturi naționale de radiodifuziune și de televiziune.

Art. 39. — (1) Sursele financiare ale celor două societăți se constituie din alocații de la bugetul de stat, din venituri proprii și din alte surse.

(2) Pentru fondurile primite de la bugetul de stat, directorul general al Societății Române de Radiodifuziune și cel

al Societății Române de Televiziune au calitatea de ordonatori principali de credite bugetare, în condițiile legii.

(3) Activitatea financiară a Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune se desfășoară pe baza bugetelor proprii.

(4) Conturile de execuție a bugetelor celor două societăți vor fi prezentate Parlamentului o dată cu rapoartele anuale, cu avizul comisiilor pentru cultură, artă și mijloace de informare în masă, precum și al celor pentru buget, finanțe, reunite, ale celor două Camere ale Parlamentului și vor fi date publicității.

(5) Din veniturile realizate din alte surse, consiliul de administrație poate hotărî utilizarea unor sume pentru dotări și re tehnologizare.

Art. 40. — (1) Veniturile proprii ale societăților provin din taxe de abonament de radio și de televizor, din surse realizate potrivit obiectului de activitate, precum și din donații sau sponsorizări.

(2) Posesorii receptoarelor de radio și de televiziune sunt obligați să plătească o taxă de abonament către serviciile publice de radiodifuziune și de televiziune.

(3) Abonamentul se obține pe baza unei cereri-tip care conține și angajamentul de plată al abonatului. Cererea aprobată are caracterul unui act autentic ce constituie titlu executoriu și se execută după aceeași procedură ca și sumele datorate fiscului.

(4) Nivelul taxelor de abonament, pe categorii de plătitori, modalitatea de încasare, precum și faptele care constituie contravenție se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Art. 41. — (1) Prin legea bugetară anuală se aprobă fondurile de la bugetul de stat, alocate Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune pentru acoperirea unor cheltuieli de dezvoltare, pentru achiziționarea de echipamente și piese de schimb radio și televiziune, materiale consumabile necesare desfășurării activității specifice, precum și, integral, fondurile necesare pentru utilizarea stațiilor de emisie, a radioreleelor și a circuitelor video și fonice, datorate agenților economici din sistemul comunicațiilor; pentru asigurarea pazei, ca obiectiv de interes național; pentru achitarea cotizațiilor convenite organizațiilor guvernamentale internaționale.

(2) Celelalte cheltuieli se acoperă din veniturile proprii.

Art. 42. — (1) Finanțarea necesară producerii și difuzării emisiunilor radiofonice și de televiziune adresate străinătății, precum și dezvoltării acestei activități se asigură din fondurile alocate de la bugetul de stat.

(2) Sumele necesare se evidențiază separat în bugetul fiecărei societăți, pe baza programelor stabilite potrivit legii.

Art. 43. — Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune se pot asocia între ele sau cu terți în vederea realizării de activități comune care prezintă interes pentru asociați, fără a se modifica prin aceasta statutul juridic al serviciilor publice de radiodifuziune și de televiziune.

Art. 44. — Utilizarea fondurilor Societății Române de Radiodifuziune și ale Societății Române de Televiziune este supusă controlului organelor abilitate prin lege, potrivit provenienței fondurilor respective.

CAPITOLUL V

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 45. — Studiourile teritoriale ale Societății Române de Radiodifuziune și ale Societății Române de Televiziune se reorganizează și trec, pe bază de protocol, ca unități fără personalitate juridică, în structura fiecărei societăți, potrivit obiectului lor specific de activitate.

Art. 46. — (1) În cadrul activității de control parlamentar, prevăzută la art. 31 alin. (5) din Constituție și la art. 2 din prezenta lege, comisiile parlamentare pentru cultură, artă și mijloace de informare în masă ale Camerei Deputaților și Senatului au dreptul să solicite următoarele:

a) un raport anual, împreună cu contul de execuție bugetară al fiecărei societăți;

b) rapoarte cu privire la probleme specifice activității celor două societăți;

c) orice fel de informații și documente privitoare la activitatea celor două societăți.

(2) În legătură cu cele prevăzute la alineatul precedent, comisiile au dreptul să facă verificări proprii.

(3) Raportul anual, împreună cu contul de execuție bugetară al fiecărei societăți, va fi depus până la data de 15 aprilie a anului următor și, cu avizul comisiilor pentru cultură, artă și mijloace de informare în masă, vor fi supuse dezbaterii și aprobării celor două Camere reunite.

(4) Rapoartele și informațiile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) se vor solicita prin hotărâre a comisiei permanente de specialitate din Senat sau, respectiv, din Camera Deputaților, cu referire la abateri grave privind obiectivele generale ale activității celor două societăți și la încălcări ale deontologiei profesionale.

(5) Rapoartele, informațiile și documentele vor fi depuse în termenele stabilite de comisii, dar nu mai mari de 10 zile, comisiile având dreptul să decidă cu privire la soluționare.

(6) În cazul nerespectării termenelor prevăzute la alin. (3) și (5), comisiile reunite pot propune plenului celor două Camere demiterea președintelui consiliului de administrație, care este răspunzător de întârziere.

(7) Respingerea de către Parlament a raportului anual atrage demiterea, de drept, a consiliului de administrație respectiv.

Art. 47. — Obligațiile financiare ale Societății Române de Radiodifuziune și ale Societății Române de Televiziune, contractate până la intrarea în vigoare a prezentei legi și rezultate: din închirierea emițătoarelor, radioreleelor și a circuitelor video și fonice, din T.V.A., inclusiv majorările; din taxe locale, inclusiv majorările; pentru asigurarea pazei militare; pentru achitarea cotizațiilor datorate organismelor internaționale; pentru realizarea emisiunilor pentru străinătate, se acoperă de la bugetul de stat, din Fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziția Guvernului.

Art. 48. — (1) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta lege.

(2) Bunurile Radioteleviziunii Române se preiau de Societatea Română de Radiodifuziune și de Societatea Română de Televiziune, pe bază de proces-verbal, în termen de 90 de zile de la numirea consiliului de administrație.

(3) Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Decretul-lege nr. 136/1990 privind unele măsuri referitoare la Radioteleviziunea Română, Decretul nr. 29/1975 privind acordarea unor indemnizații speciale, precum și orice alte dispoziții contrare.

ANEXA Nr. 1

SOCIETATEA ROMÂNĂ DE RADIODIFUZIUNE

SITUAȚIA CLĂDIRILOR ȘI A TERENURILOR

Localitatea	Adresa imobilului	Actualul deținător
1	2	3
A. București	<p>1. <i>Str. General Berthelot nr. 60—64</i> Sediul Radiodifuziunii, format din 3 corpuri și sala de concerte: — corpul A 8.530 m² — 2 subsoluri, parter și 6 etaje — corpul B 6.436 m² — subsol, parter și 10 etaje — corpul C 5.914 m² — subsol, parter și 6 etaje — corpul vechi 4.692 m² — subsol, parter și 4 etaje — sală de concerte 10.530 m² — subsol, parter și etaj Teren 9.200 m²</p> <p>2. <i>Str. General Berthelot nr. 71</i> — Clădire formată din subsol, parter și 2 etaje — Magazie și baracă metalică Teren 585 m²</p> <p>3. <i>Str. Plevnei nr. 20 bis</i> — Clădire garaj cu suprafața desfășurată de 1.594 m² Teren 1.776 m²</p> <p>4. <i>Str. Buzești nr. 26</i> — Clădire formată din 3 corpuri: — corpul A — 21 m² clădire — corpul B — 314 m² magazii — corpul C — 112 m² magazii Teren 1.059 m²</p>	Radiodifuziunea Română
B. Cluj-Napoca	<p>1. <i>Str. Donáth nr. 160</i> — Clădire compusă din subsol, parter și etaj — Garaj Teren 10.178 m²</p>	Studioul de Radiodifuziune și Televiziune Cluj
C. Constanța	<p>1. <i>Vila nr. 1 Mamaia</i> — Clădire compusă din demisol, parter și etaj Teren 1.674 m²</p>	Studioul de Radiodifuziune Constanța
D. Craiova	<p>1. <i>Str. Știrbei Vodă nr. 3</i> — Clădire compusă din demisol, parter și etaj, cu o suprafață construită de 425 m² — Garaj de 119 m² — Clădire cu dependințe și subsol de 84 m² — Cabină portar, în suprafață de 7 m², și un foișor de 2,6 m² Teren 1.640 m²</p> <p>2. <i>Str. Lotrului nr. 6</i> — Garaj Teren 315,6 m²</p>	Studioul de Radiodifuziune Craiova

1	2	3
E. Iași	1. <i>Str. Lascăr Catargi nr. 44</i> — Clădire cu subsol și parter — Două garaje Teren 1.387 m ² 2. <i>Str. Pinului nr. 6</i> — Garaj Teren 295 m ²	Studioul de Radiodifuziune și Televiziune Iași (spații de emisie și de producție și spații redacționale)
F. Timișoara	1. <i>Str. Pestalozzi nr. 14</i> — Clădire compusă din demisol, parter și 4 etaje, în suprafață de 1.000 m ² — Garaj-anexă de 252 m ² — Platformă garaj auto de 980 m ² Teren 4.291 m ²	Studioul de Radiodifuziune și Studioul de Televiziune Timișoara (spații de emisie și de producție și spații redacționale)
G. Târgu Mureș	1. <i>Bd 1 Decembrie 1918 nr. 109</i> — Clădire compusă din parter și etaj, cu o suprafață de 1.392 m ² — Garaj în suprafață de 117 m ² — Magazie cu o suprafață de 56 m ² — Cabină portar, în suprafață de 4 m ² Teren 2.859 m ²	Studioul de Radiodifuziune Târgu Mureș

ANEXA Nr. 2

SOCIETATEA ROMÂNĂ DE TELEVIZIUNE

SITUAȚIA CLĂDIRILOR ȘI A TERENURILOR

Localitatea	Adresa imobilului	Actualul deținător
A. București	1. <i>Calea Dorobanților nr. 191</i> Centrul de televiziune format din: — bloc redacțional, cu subsol, parter și 13 etaje — corp studiouri, cu subsol, parter și 2 etaje — corp ateliere, cu subsol, parter și 2 etaje — corp film, cu subsol și parter — bază de transmisii exterioare, cu subsol — corp birou informații — cabină poartă Teren 68.102 m ² 2. <i>Str. Molière nr. 2</i> — Corp administrație — Corp B — clădire studiouri — Corp C — clădire depozite — Corp D — Clădire corp redacțional și garaj Teren 12.100 m ² 3. <i>Str. Sergiu nr. 36</i> — Corp clădire autobază, cu subsol și parter Teren 2.795 m ² 4. <i>Șos. Pipera nr. 63—65</i> Teren 50.000 m ²	Televiziunea Română
B. Județul Ilfov	1. <i>Str. Sabarului nr. 2</i> — Arhiva de filme și benzi magnetice — Clădire cu parter și 3 etaje Teren 778 m ²	Televiziunea Română (parter și 2 etaje) și Radiodifuziunea Română (un etaj)
C. Cluj-Napoca	1. <i>Str. Donáth nr. 107</i> Teren 5.000 m ²	Studioul de Radiodifuziune și Televiziune Cluj
D. Iași	1. <i>Str. Lascăr Catargi nr. 33</i> — Clădire cu parter și 2 etaje Teren 4.800 m ² 2. <i>Str. Lascăr Catargi nr. 47</i> — Trei garaje Teren 410 m ²	Studioul de Radiodifuziune și Televiziune Iași (spații de emisie și de producție televiziune, spații redacționale, administrație radio și televiziune)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 64690427282 Banca Comercială Română — S.A., sectorul 5
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro